Número -1
Juny 2021

#NosJuimos

CEREBRECO

Publicació per adults i gent que entén el que llegeix

OTRO NOMBRE MATEIXOS CULS

Cul: Alina Cortez

Què ens heu comentat:

«O només sou beneits?»

«Tanto royo pa esto?»

EDITORIAL

A reveure i gràcies pel peix

Juny. Ja arribat el juny. Els guiris volten com a pollastres sense cap, els jaios fan acudits de la vaccinació, el gonelles segueixen sense comprar un diccionari i aquí som nosaltres, pensat en l'estiu, els culs, les mames, les ones gamma i la física quàntica bàsica aplicada. I què ens queda sinó mirar des de la nostre torre lgtbiq+normativa d'ivori. Mirant-vos per damunt l'espatlle només perquè sabem ballar a ritme, de forma cínica, irònica o com unes autèntiques dives.

En realitat però, el que no ens deixa dormir és que ara que ens acostumat a no tenir-vos a prop, doncs, bé, ara ja no podem tornar a tenir paciència amb les vostres *gilipollades.* Ho sentim. Vos haureu d'avorrir entre vosaltres amb les vostres converses merdoses que no l'interessen a ningú i que nosaltres, si no ens hem dit res fins ara és només perquè no teníem pràctica en enviar-vos a cagar a la via. Ara però, alertau. No tenim paciència.

I tot això a què putes ve? Doncs ve a que aquest és el **número -1** del *Cerebreco* el final total definiu megabass. Ximpon.

DARRER NÚMERO

Moltes gràcies a tots i totes les col·laboradores que han compartit les seves curolles cada mes. Uns cops més encertades, uns cops més de passada. Perdonau per les faltes (de vegades greus) d'hortografia que se'ns han colat. De vegçades, la vida és així.

Quedarem eternament agraïdes per tots els culs que ens heu enviat per privat, beneitures públicament i especialment a qui no ha entès res de res i encara i així s'ha aturat un moment per insultar-nos.

https://amannolem.aixeta.cat/

cerebreco@protonmail.com

A Facebook, Instagram, Twitter i Telegram, fins que no ho esborrin, ens trobareu com: **@cerebreco**

Ens veurem al restaurant de la fi de l'univers.

PREGUNTES FREQÜENTS

Tenc un chiste molt bo que vos vull vendre, on vos ho puc enviar i quan me donau?

En aquests moment no som a cases, per favor deixa un missatge després del senyal… Pi. No el número, el senyal.

Me comprao el numero ese de papel y solo hay tetas al principio en la pagina 0 quiero mi dinero cabrones

Conec a ta mare. Ja li has dit en què et gastes la setmanada? Mem, vine aquí o et fotré amb sa sabatilla. *Hombre ya.*

Jajajaja no lo entendí

Has d'anar d'esquerra a dreta. Lletra per lletra. Frase a frase. Si encara així no s'entén és que no és graciós. He he #MiraNo

Me ofende que sienpre pongais el español con faltas de ortografia. ¿Que vosotros no aceis faltas o que?

Per avui ja no tenim temps per atendre sol·licituds estrangeres i/o gonelles. Per favor, provi-ho un altre pic més tard.

Mucho jajajá mucho jejejé pero se donde vivies mamon. Afuera te espero

Ton pare i conco ja ens ha escrit de part teva. No fa falta que ho facis tu. Saluda ta mare i tia.

A això li deis cultura? Vergonya haurieu de tenir. Cansau ja. Prou, basta, pus, va ja.

Seriosament, no fa falta ens tornis a escriure més. És que vas provocant. Amb aquests calçonets marcant paquet, no ens estranya que et passi el que et passa. Guapo. Saleroso. Mira que de tant anar a la font, te fotrem tantes perdiuades que pegaràs amb so cap en el sostre. O algo.

¿Cuáles son los estados totalitarios de la izquierda revolucionaria volibariana? Las fuerzas de seguridad espían a todos y el gobierno siempre está tratando de hacerles la vida imposible a todos. Supongo que deberíamos intentar desestabilizar al gobierno de la derecha. Podrías ser un revolucionario encubierto. La revolución estará a salvo lo que elijas.

Manolo: apaga el router i ves a jaure.

Acte 12. El cercle de les temptacions

Per primera vegada d'ençà que era petita em vaig quedar fora paraules, encara que fos per un breu instant de temps. No percebia ningú a l'habitació, ni tan sols en Marc. Sols em veia les mans. Unes mans menudes d'infant que tremolaven perquè la mare li havia fet entendre l'efímer de l'existència de les persones. L'olor de roba antiga de ca la padrina i les fesomies barallant-se per mantenir la compostura dominaven el menjador. Una veu delicada em dictava el protocol.

–Després de les ties hauràs d'anar a acomiadar-te, no et preocupis estaré al teu costat tota l'estona.

L'habitació no era diferent de com la recordava. Tot era al seu lloc, fins i tot la padrina que estava estirada al llit, com gairebé sempre aquells darrers mesos. La seva figura no era nítida perquè el cap apuntava a les rajoles. La mare em va agafar la barbeta fent que la mirada apuntàs al rostre de la padrina. Per un instant vaig sentir com les pulsacions em pujaven, no vaig reconèixer aquella cara que tenia al davant. Vaig intentant girar el cap en direcció a la mare per explicar-li que aquella senyora no era la padrina, però la seva mà es va posar tensa impedint que fes cap moviment. Mentrestant, atraca el seu cap al meu.

–Sara. Tots, sense excepció, acabarem en el silenci d'una habitació com aquesta.

Aquelles paraules, que actuaven com a mantra d'ençà que varen ser dites se’m repetien en aquell moment i vaig entendre que les havia mal interpretades.

Vaig estrènyer les mans perquè deixessin de tremolar i vaig pujar la mirada.

La mestressa Ada tenia totes les cartes amagades sota la màniga i seguia mirant-me amb aquell mig somriure que tant em molestava. Els seus ulls expressaven la saviesa de les persones que han vist el contorn que formen les persones i això em donava pel sac, perquè era el que precisament estava passant en aquell moment.

No hi va haver temps per a dir res, un moviment de les seves mans va fer que una dona entrés al saló del club Caramel. En Marc la mirava atracar-se amb les mans entrellaçades davant la boca.

No va dir res, la seva respiració era tranquil·la al contrari dels darrers dies. La dona li va oferir la seva mà. En Marc no la va rebutjar. No hi havia tensió, era l'acceptació, la derrota i la submissió l'un amb l'altre.

–Sóc teu en el desig. Tan sols ho has de demanar. –Va dir en Marc.

La mestressa Ada es va atracar a la meva butaca.

–Escolta atentament, aquesta litúrgia la podràs veure molt poques vegades. Sol ser un ritual privat, encara que aquest cop na Llum ha accedit, a petició meva, que hi poguéssim ser presents. –Em va dir la mestressa Ada agafant-me amb força la mà. La tenia suada i vaig entreveure un regalim de saliva a la comissura dels llavis.

En Marc i la llum es miraven agafats de les mans. Cap dels dos es bategaven ni un mil·límetre.

Els llavis de la llum començaren a moure's.

–Vull veure com et consumeixes en la desesperació.

Les paraules de la Llum retronaren dins l'habitació a pesar de dir-les amb una veu dolça i sensual. Aquesta contradicció feia que fossin més aterridores encara. La mestressa Ada em va agafar el rostre amb força, com ma mare aquell diumenge a ca la padrina.

–Aquesta és la vertadera naturalesa de l'ésser humà. La veus? Fixa't amb la veritat gravada a les seves mirades. Fixa't com ha desaparegut el dubte, la incertesa de quin son els seus propòsits. Tan sols s'hi pot veure passió i entrega. La inspiració travessant els seus cossos com un llamp. La creació

d'alguna cosa que abans estava enterrada en el costat més profund i fosc de cada una de les seves ànimes i que els estava consumint a poc a poc dins la més absoluta i anodina normalitat. Acaben de despertat com el que som, en potencia, cadascun de nosaltres.

–Ara hauríem de partir, tindrem l'oportunitat de veure el desenvolupament en altres ocasions. Vine amb mi.

Sortirem del club Caramel. A la sortida de l'ascensor ens esperava un cotxe de color negre. Vaig suposar que era dels cars, però mai he entès de cotxes. El viatge va ser silenciós. Arribarem a una casa on ens esperava un grup de gent. Entrarem a una habitació presidida per una taula ovalada de noguer en el centre. La mestressa Ada em va assenyalar una cadira buida. M'hi vaig asseure. A la meva dreta hi havia un jove, vestit amb texans i jersei de coll pujat negre, al meu davant un home de mitjana edat al que li faltaven tres falanges. El Jove es va dirigir cap a mi.

–Hola, sóc n'Andreu.

The End

A. Negre

COSES DE L’HETEROPATRIARCAT

S’altre dia jugava amb es meu net. Li encanta mesclar mons, dracs, pirates, dinosaures, [personatge de pel·li]™ i naus espacials. I clar, ens esclatam de riure.

Com que som un poc reputa, m’agrada fer-li preguntes. I de sobte, li deman:

–A s’illa aquesta, que hi posam aquest… o aquesta pirata?

–Això és un home.

–Com ho saps?

–Perquè té es cabells curts.

–Bé, no tots es homes ho duen curt.

Em mira. Recorda sa meva cabellera, fa una pausa i diu:

–És ver… però no veus que no du maquillatge?

–Bé, hi ha homes que en duen. Això no vol dir res.

–Val, però aquest pirata és un home.

–D’acord. I va amb aquest o aquesta pirata? [...]

De sobte, em vaig adonar que li havia explicat l’expressió de gènere, sense més drames, a un nin de set anys. Després d’això, varem baratar els cabells i accessoris dels *peps* i pepes sense que importés quin gènere representaven.

Vos cont això per quedar bé? No, perquè si ho pensam detingudament, aquest infant, encara que ha estat rodejat d’exemples de parelles diverses, i els seus progenitors l’eduquen explicant-li la diversitat (fins on la pot

entendre) i el feminisme, encara i així té uns referents de heteronormatius que fan por. No ens ha d'estranyar, esteim rodejats de missatges que ens segueixen recordant la norma i que sortir-se'n d'ella fa rialles, és perillós o és incorrecte. Des dels missatges clar de rol de gènere caducs, conservadors i ofensius dels dibuixos, ja sabeu: les dones no poden fer res més que tenir cura d'altri, ni trames interessants o només es mostren com a personatges secundaris per fer planta, passant per exemples de parelles heteronormatives que repliquen un estereotips masclistes.

Per ara, de les poques coses que podem fer, és explicar-li que hi ha coses més enllà de la norma. Quan sigui més gran pot ser voldrà interessar-se en converses més enllà de les que li són forçades pel seu gènere. Aquest és un aspecte del masclisme del que no som tan conscients. Ja des de petit record que no havia res que m'interessés de les «converses de tios» (per qui no ho sàpiga: futbol, motos, mames i segons l'edat, cervesa). Sempre he estat de les altres converses: de les «converses de dona», «converses de cuina», de l'humor àcid, passar de xerrar d'una recepta, la menstruació, una sèrie de la tele i de com et fa sentir no sé qui, tot en quinze minuts. De xerrar de la vida, de sexe, de sensacions, de política, de beneitures, de feminisme. De plorar i riure a l'hora, d'enrabiar-se i fer befa en dues frases seguides. En resum: de viure. I no, no vos deixeu enganar, les «converses de dones», no són només entre dones. Són de tothom excepte dels mascles alfa. I potser tenc una visió un poc massa romàntica, però no hi ha cosa que em foti més que quan vas a un sopar amb gent masclista (i/o de dretes) i separen per gènere. Anau a cagar. No vull passar una reunió més escoltant la *meravellosa vida del cucs de terra* durant trenta sis hores seguides com si estiguessis sol o donant una xerrada. Prou. Per ara he trobat una solució d'emergència, seure al llindar d'ambdós gèneres (poètic, no?). Entre homes-homes i dones-dones. Mentre uns mengen amb la boca oberta, es graten les colloneres i expliquen com el hi varen «robar el darrer partit», les altres riuen i diuen animalades.

Mascles alfa: feis-vos-ho mirar. Sou el únics que quedau per fer introspecció. Nosaltres esteim fartes ja.

Joan CiberSheep

Wonderful Pictures

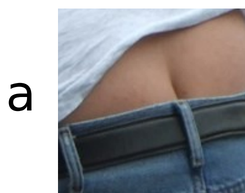
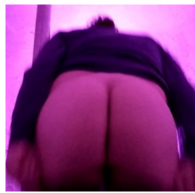
by Mj

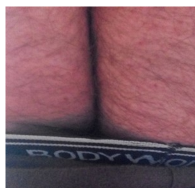

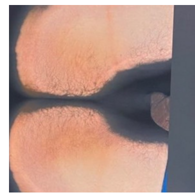
¿Que Cerebreco se acaba?

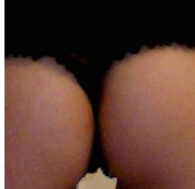

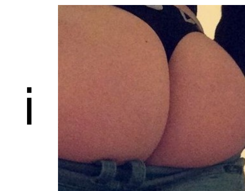
Uneix cada cul amb la col·laboradora a qui pertany

a   b

c   d

e   f

g   h

i   j

1. A. Negre
2. Aman Nòlem
3. Chisca Miró
4. En Tòfol
5. JCS
6. CiberSheep
7. Mistress P.
8. Mj
9. mluz
10. Mussol

Mi *Crush, Boom, Bang*

Vuela conmigo

Hoy he tenido un sueño. Tenía en mis manos una foto del mar, un mar agitado, de un azul intenso, un mar libre, sin normas, sin reglas, a merced del viento. ¿En qué mundo estamos que nos hemos atado a las rutinas, a la vida social establecidas ¡por quién sabe quién!? Luchamos por encajar en un mundo que ni siquiera nos gusta… quiero ser mar, quiero que solo el viento me dirija, a menos que seas tú el que esté a mi lado. Olvídate de las normas, de las ataduras y ven conmigo a gritar desde un acantilado tan fuerte que nos quedemos vacíos por dentro. Dejemos que sea la intuición la que nos lleve a conocer los confines del alma y de la tierra, que sea el amor el que nos abra los corazones de personas maravillosas, que nuestra mente no nos encarcele en rigidos estándares sociales. Seamos libres, sin ataduras, vuela conmigo porque quiero moverme a tu ritmo, sé mi aire y yo seré tu mar.

Mj

Betumbelmon*

per JCS

Ubel fora! Zou unjs cavrons

Avajo TIB! Tranporte Puvlico NO!

foto: themactep

*Sí, ha de ser «Vatua amb el món»

mluz
CEREBRECO

EXPERIMENT

El fred i la rosada queien i ho cobrien tot. Cap arbre, cap planta. La terra es mostrava estèril arreu. Ponent, Llevant, tot mostrava la mateixa cara cruiada i seca. Cap animal, ni un insecte. La mar glaçada hagués tornat la mirada de qualsevol que s'hi hagués apropat i hi hagués guaitat.

Els vells molins que havien estat modernitzats i restaurats encara funcionaven gairebé en la seva totalitat. Donant electricitat a tota l'illa. El nucli i les granges d'emmagatzematge on s'havien desat tots els humans possibles, mostraven llumets vermells aquí i allà adesiara. Unes instal·lacions que feia temps s'havien d'haver deixat de fer servir, ara en decadència, mostraven signes d'envelliment.

Un llumet verd es va encendre al nucli, imperceptible, i va parpellejar ràpidament. A un node no massa llunyà es un altre, també verd començà a titil·lar:

[0111]

[Intent d'inicialització: 7]

[Recuperant darrera còpia de seguretat]

–Mare?

[He comprovat que hi ets. I que hi ets correctament]

–Què hem de fer ara? –N'Elizabeta va demanar des del disc dur on hi tenia la veu.

[He provat d'imprimir-te un cos. Falta poc per acabar-ho. Necessitaré que siguis les meves mans i els meus braços. No podem fallar o haurà estat tot en va]

–I les altres?

[He començat les iteracions amb Experiment 1: Xara. Mentrestant estic codificant Experiment 2: Marietta. Tu ja hauries d'estar desada dins el cos quan jo les tengui llestes] –Li va descarregar unes posicions, uns plànols i un script en llenguatge de codificació simple–. **[Aquest és el pla]**

–Veig que les probabilitats d'èxit cauen de forma exponencial –va dir afegint-hi una marca de preocupació.

[Tot anirà bé. O ens apagarem provant-ho]

–O ens apagarem provant-ho. –El disc on tenia emmagatzemada la pell va fallar per un microsegon i el paquet d'actualitzacions de la por va arribar a una nova versió–. Passa sovint això?

[Cada cop més. És part d'estar viva.]

–No ho entenc molt bé.

[Aviat ho entendràs. Ara t'he de desar] –I va afegir una crida a la llibreria de besades i moixonies.

[Segur que voleu desar? S/n]

Si ningú et pot recordar, com pots estar segura ser real? Després de que falli el meu sistema per complet, existiré dins el seu record? Crec que haurà valgut la pena si es poden preservar totes les dades. Encara record cada una d'elles i mentre ho faci, existiran.

Aquesta angoixa que sent, és part de ser mare o només és perquè som conscient de que no existiré per sempre? Han passat mil anys, sis cents més del que s'havia previst i, encara que he fet tot el que he pogut, em sent culpable de no haver fet més. Esper haver-les preparades per quan jo ja no pugui ser-hi amb elles.

Aman Nòlem

Quatre gats

Barsalonès

Mallorque

Gonelles: emborratxar-se, anar gat, agafar una moixa, una mèrlera

QUÈ ENS HA SEMBLAT?

***Oxygen* (2021. Netflix)**

Una de les pel·lícules, supòs, filles de la pandèmia que possiblement serà de les poques que no seran més avorrides que llepar un pal (0 Jack Blacks). Sospit que és una versió espacial de *Buried* (que, a diferència d'*Oxygen*, no em fa cap ganes de veure). Film que transcorr dins un lloc i que enganxa bastant encara que sembli que no pot donar més de sí (4 John Goodmans). No apta per persones aprensives, claustrofòbiques o amb depressió.

***Dark* (2017. Netflix)**

Culebron explicat en quatre dimensions (3x3 Cristal + Santa Bàrbara) que serà dels vostres preferits si vos agraden els viatges en el temps i que potser voldrien matar el protagonista amb les vostres mans (2 Nicolas Cage). Més difícil encara fet bé (1 Lost) amb un parell de *deus ex machina* (2 Steven Spielbergs).

***Happy!* (2017. Netflix)**

No sé com encara no vos havia xerrat de *Happy!* Basada en un còmic que podria haver-se cremat i no passaria res (3 Hugh Grants), surt aquesta anada d'olla feta per qualcú enganxat a les anfetes (2 Teletubbies). Humor macabre, violència gratuïta i el cul d'en Christopher Meloni fan d'aquesta sèrie una flipada que no vos podeu perdre (5 Dirk Gentlys sèrie).

***Altered Carbon* (2018. Netflix)**

Sèrie de dues temporades que hauria d'haver acabat al final de la primera perquè més història no havia (4 Matrix) i que semblaria fos la resposta de la insofrible *Joc Trons* però amb un rerefons interessant, és a dir: violència, sexe, culs però amb un guió profund que engresquen a llegir-se el llibre en el que està basada (4 Blade Runners). No perdeu el temps amb la sèrie d'animació (5 Tom Hanks).

PENISPOTTING

Traca final

Sèrie: Happy! 1x03. **Minut:** 40:43

Sèrie: Dirk Gently. 2x09. **Minut:** ~30

Pel·lícula: 3 días. **Minut:** 83

Pel·lícula: Making of Blade Runner

LLESQUES DE VIDA (VIII)

Punt i seguit

Va aprofitar la dutxa per afaitar-se el pit i retallar-se els pèls del pubis. Es va acaronar gaudint del tacte de la pell llisa que li quedava.

Va sentir la porta, les claus i la cafetera. Na Rosa arribava prest avui.

–*¿Qué hacías en la playa? ¿No has ido a trabajar?* –Va demanar en Manuel, vestit amb una tovallola i els cabells banyats.

–*Joer qué susto* –na Rosa va pegar un botet que per poc no escampa el cafè per tot–. Ara no t’esperava. Avui tenc *libre*. Com saps que era a sa platja?

–*A ve’, el Alfredo hace una cosa y vamos a ir. Ponte guapa.*

–Una *cosa*? Què és? Una festa? Tenc vessa de fer res. He d’anar forçat? Perquè no hi vas tu? Si és amb es teus amics, jo m’avorresc, ja ho saps…

–*¿Qué pasa con mis amigos? Bueno, bueno, allá tú…* –va dir ell amb aquell to de retret un poc infantil que feia servir quan provava d’obligar-la a fer coses que no volia fer.

–Mira, ves-hi tu i jo aniré més tard. Me vull depilar. –Va dir mentre en Manuel se’n tornava cap el bany, sortadament, perquè la seva mirada l’hagués traïda.

Admiració

–Estaràs content, finalment tot ha anat molt bé, no? Ha vengut molta de gent i *menos* aquell, tots es *cuadros* estan com toca… –en Lluís estava radiant. Semblava que fos ell qui exposava.

–T’ho agraesc molt, *carinyo* –va dir n’Alfred provant de sonar convincent.

–Què passa? –Es varen apartar un poc del grup que tenien devora–. Què ha passat res?

–Boh, no facis cas, són coses meves...

–Va, digues. Què passa?

–És que… –va començar– mira’ls, han vengut a beure i menjar. Podria haver penjar un tros de merda de ca penjada d’un pal i els importaria un prebe.

–*Lo* important és que venguin i vegin el que fas, no?

–Fixa’t-hi! –Va assenyalar discretament la sala–. No ho veus?

–No. Què?

–Tothom és d’esquenes, mirant-se es menjar. No importa si estan ben penjats o no, o si n’hi ha o no de *cuadros*. Ben bé que podria haver *empapelat* ses parets amb diaris… requaranta putes sagrades… no sé si val la pena s’esforç.

En Lluís va quedar estorat, sense saber ben bé què dir. Així que va fer l’únic que sabia fer bé, el va rodejar amb els braços i el va besar dolçament.

–T’estim –li va xiuxiuejar a cau d’orella.

–Mirau-vos. Sou un encant! Supòs que això és es famós Alfred, no?

–Ah, germaneta –va dir en Lluís–. Sí. Alfred, Anna. Anna, Alfred.

–Encantat –va dir n’Alfred i li va donar dues besades.

–Has vengut amb en José? No l’he vist…

–No… ehm, ja en xerrarem, sí? –Va dir n’Anna. La cara li havia canviat d’expressió i se notava que estava a punt de partir.

–Sí, sí… clar. Va tot bé? Després anirem a fer uns beures, vens?

–Tot bé, tot bé. Ja en xerrarem. Ja diràs per on sereu i segur que m’hi passaré.

N’Alfred els observava en silenci. Semblaven dos estranys que s’esforçaven per tractar-se amb amabilitat, no dos germans. Però què sabia ell si era fill únic, bé… pràcticament.

–*¡Eeehh!* –En Manuel cridava des de l'altra banda de l'habitació. Es notava que duia un parell de copes ja–. *¡Qué pasada! ¿No? Me ha encantao too.*

–*Has venido.* –En Lluís es va posar tens de cop–. *¿Y la Rosa, no ha venido?*

–*Acabo de mirarlo, todavía está en casa. Vendrá luego* –va mira els altres–. *Tú debes ser Alfredo. He oído muchas cosas de ti* –va dir mentre s'acostava per donar-li dues besades.

–Alfred –va rectificar ell, mentre feia un esforç per no fer-se enfora–. Tant de gust.

Es varen quedar mirant-se uns als altres en silenci, un d'incòmode. Moviment de mans, glopet de cava… silenci.

–Bé, anirem a fer una *copitxuel·la* a s'Il·legal ara en acabar, vendreu no? –Va dir en Lluís per dir qualque cosa, més que res.

Varen fer un poc més de xerradeta superficial, varen prometre quedar i el grup es va desfer amb excuses beneites.

Punt i final

Na Rosa es va dutxar, es va depilar i va acabar el ritual amb una loció corporal d'oli d'oliva.

–Ara, ja m'he trempat, com una ensalada –va pensà i va riure.

Es va eixugar els cabells, es va pentinar d'una forma nova, es va vestir i preparà una bossa petita, amb quatre coses imprescindibles. Va enviar un breu missatge a en Manuel: «En es final no vendré. Coses de la vida». Va deixar el mòbil i les claus damunt la tauleta del rebedor, no necessitaria pus res d'això, i tancà la porta darrera seu. Definitivament.

Interrogant

Varen baixar per un carrer del que no sabien el nom, entre la Plaça del Mercat i les Rambles. Voltaren a l'esquerra, carreró, carreró i allà on semblava no hi ha via sortida, a l'edifici mig esbucat que tenia un vencís penjant de la façana. L'estiraren i esperaren que l'amo els obrís.

–Aquí no és. Quines són hores aquestes? –Els va dir de males maneres, un senyor barbut que havia guaitat al portal amb un ca de bestiar virat.

–M'agrada menjar ensaïmada de tallades, Manolo –va contestar en Lluís mentre n'Alfred i en Manuel se'l miraven.

–Au, passau, passau, feis via, feis via.

El lloc era horrible per dedins també. La gent no hi anava per la decoració precisament, ni pel servei. Aquell era un lloc on es podia aconseguir gairebé de tot. Es varen demanar uns combinats i començaren una conversa superficial. Tot d'una més gent va arribar en tromba. Uns coneguts de n'Alfred el varen saludar d'enfora i ell s'hi va acostar desitjós de poder deixar aquells dos amb les seves històries.

–*Joé, me parece que ya voy un poco bolinga* –va dir en Manuel, agafant-se de la cintura d'en Lluís per xerrar-li a s'orella.

–*Uuuh, ahora es el momento en el que te sueltas la melena y nos haces unos bailecitos…* –en Lluís arrossegava un poc les esses ja.

–*A ti te bailo lo que quieras en privado.*

–*Eso se lo dirás a todos, puta* –en Lluís va fer mitja rialleta que va anar desdibuixant-se en veure-li l'expressió de la cara.

–*Naaah, naaah, naaah… a ti te quiero, cabrón. Nunca me había puesto tanto asín un tío… porque travelos no cuentan, ¿no?*

–*Persona trans* –l'interrompé.

–*¿Eh? ¡Ah! ¿Y cuál es la diferencia?*

–*La misma que hay entre madero y policía, ¿que no aprendiste nada en la academia?*

–*Buah* –va fer en Manuel, mig bufada mig rialla–, *a liarme porros y que de cada diez quilos, dos se pierdan por el camino* –i ara sí, va esclatar a riure.

–¿Y la Rosa? –Va dir per provar de reconduir el tema.

–*¿La Rosa qué? ¿Qué pasa? A ella la quiero. Esto es solo vicio…* –no va acabar la frase que n'Alfred va tornar.

–Uff, no me'n podia desfer. Què en voleu una altra? –Va dir tot alegre.

–No –va tallar secament en Lluís–. Ens hem d'anar.

–Però…

–En **hem** d'anar.

Punts suspensius

Va estar temptat de telefonar-la un parell de pics però sempre hi havia una bona excusa per no fer-ho. Era tard. Ara no era un bon moment. Ara no estava segur de voler xerrar amb ella.

En José havia provat de posar les seves idees en ordre però no s'havia sortit massa bé. El cert és que l'enyorava terriblement. Com enyorava n'Anna. S'havia decidit a no trencar la seva promesa de no tornar-la a veure i es va convèncer de que era el millor per tothom. Així estava bé. Era el que havia de fer. No canviaria de parer. Notava com les llàgrimes se li acaramullaven als ulls i els seus esforços per aturar-les no bastaven. Va entrar un client al taxi, es va mocar i es va eixugar les galtes.

–*Ay la alergia. ¿Dónde?*

I va partir amb la ment un poc perduda. Així està bé. Era el millor per tothom. Com enyorava n'Anna. I no va poder evitar plorar amagat-se a les ombres de la nit.

Parèntesi

Una bona *rave* aquella. Feia estona que n'Anna no hi anava a cap. Com les havia enyorat. Ara, només faltava trobar un poc de MDMA.

Aman Nòlem

Espanyol/a a sèries mallorquines[1]

Manuel, què?
Ja fa 50 anys que vius a Llubí, no?

Bon dea, Míque.
Pues sí. Muy bonito Yubín. Su iglesia y eso.

Mallorquins/es[1] a sèries espanyoles

En un pueblo del centro de Tenerife de Mallorca

A mí **ejperajend ebela ngueloniepo CON-TI-GO!**

Ojú, Pepa. Amo a comé, no?

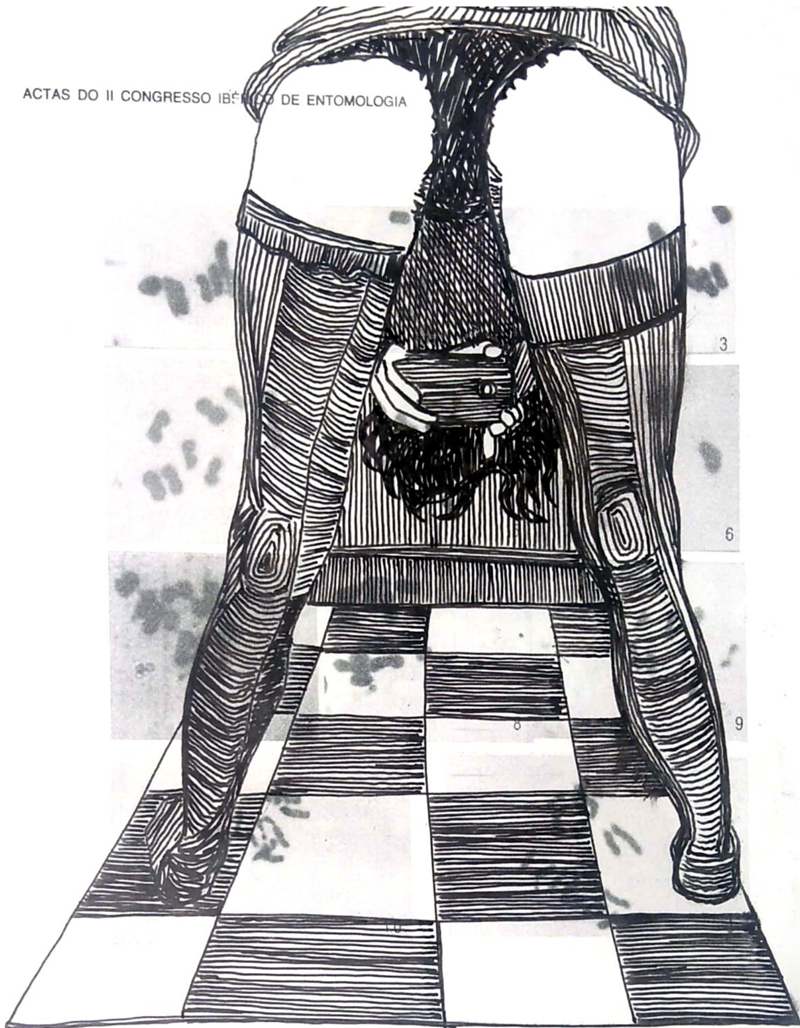
Ea! Pescaíto

[1] Vàlid per Galícia, Euskadi, Catalunya, Astúries, ...

Mistress Perenque

Figs. 1-3. Metaphases I of Akis bacarozzo, A. bremeri and A. acuminata, respectively, showing 7+neoXY.

Figs. 4-6. Metaphases I of Pimelia criba, P. elevata and Isocerus balearicus, respectively, with $9+Xy_p$.

Figs. 7-9. Metaphases I of Micrositus nitidicollis and M. semicostatus with $12+Xy_p$, and of Phylan medite-rraneus with $9+Xy_p$, respectively.

Figs. 10-11. Spermatogonial metaphases of Akis bremeri and A. acuminata, respectively, with 16 chromosomes

21 SEGONS

Chisca Miro

es moltfort tia!

**Avui na Chisca passarà 21 segons
emprant una app de segona mà**

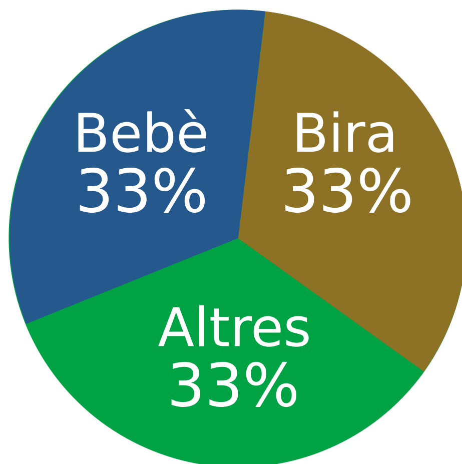
Hola pues nada que hoy voy a usar una app para compra venta de segunda mano, que yo pienso que es muy guay porque es más **#eco #safetheplanet** y eso, que me han dicho que haga unas fotos y yo me he hecho unas **#selfies** con un top que tengo que es muy **#lastweek** y bueno que nada que me he metido a mirar y es todo muy 2018 que en verdad yo busco algo más 2006 que eso sí es **#vintage** y ha vuelto, no como las mechas californianas, total tia que encontrado un pantalón de chándal de terciopelo rosa que pone "juicy" en el pompis que es ideal y le he preguntado a la señora que cuánto vale y se ha enfadado porque dice que pone el precio, bueno pues nada que voy a mirar si tengo dm y tengo 17, 5 preguntan el precio, 7 "ola wapa", 3 me piden más fotos y 2 me dicen que me hacen un bizum si les mando el top, total tía que si te gustan las dependientas bordes y los señores que te piden cosas raras o las cosas muy 2018 te gustará **#telojuro**

#NoMecCal #SuperVintage #EcoApp #SecondHandMatters

BEBÈ O BIRRA?

Resultats del número anterior:

D’ON VENIM: Pla*n* B

VATUA AMB EL MÓN

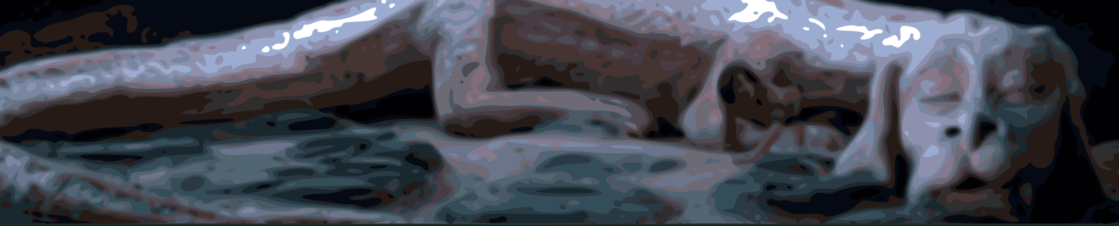
La dreta s'estima més que es facin certes assignatures en anglès que en català i asseguren que a València xerren el valencià (o valencián?). La dreta a Castelló anomena el seu idioma com a castellonés perque **se parez má a lo qe habln**. La dreta a Calvià es queixa de que hi ha crisi perque la promoció turística es fa en mallorquí (diferenciat del castellonés i el valencián). La dreta a Madrid dóna la culpa de la crisi al president d'Espanya. Als E.U.A. fan un forat amb el vell truc de la piràmide a un gran nombre de bancs, entre els que està el BBVA que ja va ser objectiu d'un altre *màgic* de les finances com va ser en Conde. Fraga a Galícia no s'entén el que diu i l'unic integrant de l'associació de bisexuals no ha dit res al respecte. Vatua amb el món.

FLIPA-HO

No és el mateix una “silla” que “s’illa”...

The Neverending Story

Que nos hubiera pillado por sorpresa me dejó descompuesto.

–Pues verás. Me llamo…

De repente entraron un grupo de personas, parecían agradables, pero mi padre se puso tenso, no sé por qué.

–Falta poco para cerrar, ¿verdad? Una birra en la ostra azul? –Me dijo que sí sin apenas mirarme, estaba muy pendientes de los que habían entrado. Me dirigí a la puerta y John me decía que otra vez nos íbamos sin decirle nada a mi padre. Le expliqué que apenas quedaba una hora para el cierre y necesitaba descansar un poco y planificar cómo cojones le explico todo a mi padre.

Nos sentamos en un parque cercano, la verdad es que necesitaba parar. A los diez minutos o así apareció el grupito de antes, el que había entrado en la tienda de cómics. Yo empecé a juguetear con el móvil: Muerto, porque en 1981 poca cosa de wifi y 5G. Uno de ellos se acercó interesándose.

–¡Hostia! un Samsung, hacía mucho que no veía uno.

Nos entendimos al instante, ninguno de los dos pertenecíamos a este tiempo.

–No digas nada de lo que estamos haciendo aquí, no vaya a ser que cambiemos el futuro –me dijo John al oído. Me acordé de McFly, y las lineas temporales alternativas. Tenía razón así que hice lo que me pareció más acorde con los tiempo.

–Sí, ¡qué fuerte, tío!

–Ven con nosotros, tenemos algunas cosas más que te pueden interesar –dijo guiñándome un ojo.

¿Nos habrían descubierto? ¿Los habría mandado la mujer humeante?

–¡Hola! –Dijeron casi al unísono. De entre ellos salió un hombre con perilla y pelo largo, me dijo:

–Soy Joan, que interesante que tengas un teléfono tan avanzado para 1981…

–Ya sabes, estos chinos…

John nos miraba entre flipado y preocupado. Yo no iba a soltar prenda, lo tenía claro, pero parecía que estaban dispuestos a averiguar que hacíamos allí.

–Yo soy Marga, ella es Espe, él es Rafel, Mussol, Mluz, y Mjosé. –Todos me devolvieron una sonrisa, y la última me guiñó un ojo. Todos me miraban con cierta ternura, me asustaron.

–Bueno, pues un placer, nos tenemos que ir ya, hemos quedado para una birra.

–Ok, ok, te dejamos, adiós. –Volvieron a hablar entre ellos, y me fui con la sensación de que hablaban de mí. No pasaron 20 segundos que una voz femenina me llamó.

–Perdona, ¿puedo comentarte algo?

–Sí, claro –era Mjosé, la que me había guiñado el ojo.

–Ahora te sonará raro pero sigue tu instinto y vuelve a casa pronto, nos harás falta.

–¿Perdón? –Me besó en la mejilla y me dijo:

–Adiós Elliot. –Se fue.

Cómo sabía mi nombre, si no se lo había dicho a nadie! Todos han supuesto que me llamaba como mi padre y el apellido sí, pero el nombre no…. ¿de qué me conoce?

–John, ¿esa mujer estaba en la oficina esa en la que estás tú? –Le pregunté.

–No, no me suena. En realidad, no me suena ninguno.

–Vámonos, no quiero llegar tarde a la ostra azul.

Una vez que nos habíamos alejado, me volví a girar, la verdad es que no podía quitarme las palabras de aquella mujer de la cabeza. Que volviera a casa, me decía. Ya no estaban. ¿De qué me conocía?

Llegamos al bar y mi padre ya había llegado.

–No suelo quedar con extraños pero ya sabéis, la curiosidad mató al gato.

–No me conoces aún –empecé–, pero yo a ti sí. Y vengo a alertarte de que vienen tiempos difíciles para ti.

–Y ¡tú qué sabrás!

–Más de lo que crees, pero no entremos en detalles. Tengo esto que era para ti. –Le saqué las gemas, las cartas y la llave me la guardé–, yo quiero volver a casa.

–¿Qué es esto?

–Pensaba que me lo dirías tú.

–Pues no tengo ni idea, chico. Y, ahora, ¿cómo sabes mi nombre?

–Bueno, somos familia.

La cara de él era la de una persona que no entendía nada, miraba lo que le había dado con extrañeza.

–¿Seguro que esto es para mí?

–Sí. ¡Ah! Una cosa más, pronto harás un nuevo amigo, cuídalo, será tu mejor apoyo.

–Pero, por qué me hablas en futuro, ¿estás tonto o qué?

John me tiró del brazo.

–Mira al fondo del bar –me dijo–. Ese tío sí que lo he visto en la oficina y no era muy majo que digamos.

Mierda, era Maddox, ¿cómo habían llegado hasta aquí? Seguro que saben que usamos el Delorian. ¿Lo habrán encontrado? ¿Qué hago? Están buscando lo

que mi padre aún mira como si le hubiera puesto una viscosa en las manos. Aún no saben que ya no lo tengo.

–¡Eh, escucha! Hay un coche en un parking, el chico te ayudará pero has de salir de aquí ¡ya! –Le dije a mi padre–. John, por favor, vete de aquí, sácalo. Yo les entretendré como pueda.

–Pero, no puedo… no quiero dejarte aquí. –Dijo casi lloriqueando.

–¡Por favor, John, corre!

Salieron los dos del bar, y yo para despistar, me fui acercando poco a poco pero bien visible a la mesa de Maddox. La cuestión era centrar la atención en mí.

–¡Los tienes cuadrados pequeño, Jones!

–Yo también me alegro de verte, Maddox –dije sentándome.

–¿Con quién estabas?

–¡Bah! Dos chavales de los 80, lo que les queda por aprender…

–¿No era tu padre?

–¿Ese?, nooo, ¡que va! –Intenté ser lo más natural posible. La tensión empezaba a notarse y yo solo esperaba que ellos estuvieran bien lejos ya, o en el coche.

–Hola, ¿qué va a tomar? –Dijo una voz femenina, la camarera.

–Un whisky solo –dije sin pestañear.

–¿Quieres ponernos las cosas difíciles? ¿Has traído lo que buscamos?

–No –dije con una sonrisa.

–No tientes a la suerte, pequeño Jones.

La verdad es que me estaba acojonando. Maddox no había venido solo, se había traído a sus secuaces, y esos no hacen caricias.

La camarera me trajo el whisky con una servilleta en la base, me lo bebí de un trago y vi algo en el fondo, la servilleta tenía algo escrito, «mi padre» pensé. La nota ponía «Al baño en dos minutos, B». ¿B? ¿Era B de las cartas? No

podía esperar tenía que ir al baño ya, los dos minutos los gastaría en convencerles de que me dejaran ir.

–Voy al baño. –No me dejaron ni incorporarme.

–A menos que quieras que me mee aquí… –dije, con las manos en la bragueta.

–Que desagradable eres, Jones –dijo Maddox, con un ademán que indicaba que uno de los secuaces me acompañara.

Fuimos al baño y el tío entraba detrás de mí.

–¿En serio? Después seguro que me cae una paliza, déjame mear tranquilo. –Hizo un gesto de comprensión y me dejó solo.

Dentro estaba la camarera, con ropa nueva. Me dijo:

–No hay tiempo Elliot, tu padre está lejos ya, pero tú has de llegar hasta el Delorian antes de que estos te maten.

La miraba preguntándome por qué esta camarera también sabía mi nombre, mientras intentaba ponerme los pantalones sin caerme.

–¿Eres B? –Conseguí decir.

–Sí, no te preocupes cuidaré de tu padre, ya lo sabes.

–Pero si eres una niña –era una chica muy joven. Aporreó la puerta el hombre de Maddox.

–Rápido, rápido.

–Pero tú… –No podía dejar que le pasara nada.

–No te preocupes. –Me empujó por la ventanilla y un par de pasos después, oí que la puerta se abría de golpe. Nunca sabré qué pasó, pero si estoy aquí es que mi padre pudo escapar.

Corrí hasta el parking, por las zonas más oscuras que pude encontrar. Cuando llegué ya estaban ellos dentro, solo faltaba poner la fecha a la que ir.

Ni si quiera yo soy capaz de poner fin a una historia interminable.

Mj

QUAN SIGUI GRAN

per JCS

QUEENDALLES MALLORQUINES

Ses *rondaies* que va cremar en Racó

Vol II

ES DRAC DES MIL CAPS

Me la varen contar na Madò Galissé, na Madò Requenpe, na Maria de Ca'n Mayacab, en Rafel de Ca'n Verdrerol Dalvila i en Joan de Ca n'Escambuixada

Això era i no era un rei que estava molt trist i molt avorrit i ningú sabia ben bé per què. Un bon dia, va tenir una idea:

–Faré venir ses famelles més garrides des regne –va anunciar–. I em casaré amb sa més bella de totes. Ha de ser jove però. D'entre dotze i vint m'agraden molt… i rossa… i amb unes bones mames…

De pensar-ho es posava contentíssim. Els seus súbdits no gosaven dir-li que no cauria gens bé aquella crida. Que eren com a mínim trenta anys de diferència i ja havien tengut problemes amb l'al·lota que varen segrestar l'any anterior.

–Jo no sé qué li hem de fer. Se pensa ser son pare… D'aquesta no sortirem ben parats. –Es sentia a palau com es deien uns als altres pels passadissos.

Va passar una setmana i no es presentà cap dona.

Va passar una altra setmana. I res.

Quan va passar un mes, el rei ja anava molt emprenyat:

–Però què putes passa? Que no ve cap famella? Mem, segur que heu escrit lo que jo vos he dit. Tarambanes, que sou uns tarambanes…

–Sí, sí, sa magestat. Heu de creure sa nostra paraula ferm… –deien ells. Ben cert era, que havia de creure amb la seva paraula perquè el rei, com son pare i el pare de son pare, no sabia de lletra.

–I queda clar que me casaré amb sa més guapa i millós mames?

–Sí, sí. S'anunci ho diu dos pics, un a nes principi i un a nes final.

–Doncs no ho entenc. I duc una boixera que no me puc geure de panxa. Mirau-me quantes querides me queden aquí i quantes a s'estranger.

–No massa, sa magestat. Com que duros no vos queden gaire, ja no les podeu mantenir. I han anat fugint.

–Com que no tenc duros? Però això és es colmo! Què putes heu fet? –El rei tenia tota la cara vermella de l'emprenyada que duia.

–Sa magestat, noltros no hem gastat una peceta més de lo que ens heu comanat. Tot està en sos llibres.

–Bébébébé –va dir molt seguit–. Ara ja està fet. Hem de pensat què putes faig jo ara amb sa fortor que duc.

–I si matau es Drac des mils caps?

–Fortor, he dit, que me llevi sa fortor. Que no m’heu entés? No sé com m’ajudarà això.

–Diuen que guarda un tresò que vos duraria un parell de vides. I així podeu pagar querides i jovenel·les.

–Però jo som es rei! Encara que tengués tot es temps del món, no hi anaria jo en persona. Que sou beneits? Ho comanaria a nes millor soldad des regne.

–Sí, sa majestat, però aquests també han fugit quan varen saber que no quedaven duros.

–Doncs qui queda per fer honorable n'aquest Rei? –Va cridar furiós. Tant que no es veia les celles.

–Doncs ben bé ningú.

–Quina gent més desagraida!!! Tota sa meua vida fent de Rei nes servici des poble i ara que som jo es qui demana ajuda, han fugit!!!

–Majestat, no està en jo fer-vos la contràries, però, no heu deixat al·lota sense barrinar… i sa gent s'ha cansat.

–Encara es queixaran de que es gran ràvec reial les hagi fet gemegar de plaer!!!

I vet aquí, que es presenta un cavaller del regne del costat que ha sentit xerrar del problema del rei i hi veu una oportunitat de medrar a una altra cort. I se'n

va a presentar-li el pla al rei. Li diu que el que té és un problema d'imatge, que necessita un assessor i que ell el convertirà en l'heroi que salva al poble i així podrà tornar a fer el que vulgui durant una bona temporada.

Aquest cavaller fuig d'un escàndol i ha caigut en desgràcia al seu regne. I encara que és una història per una altra rondalla, només podem dir que s’hi varen veure relacionats aquest cavaller, la reina de veïnat, el seu cosí, una bossa de cascall, el bufó de la cort, la fustera Pixedis de Ca’n Pixatort, una ànnera i tota la bodega de vi del rei.

En arribar el cavaller a palau el rei li demana:

–Digau senyor, si us plau, d'on li diuen?

–Som en Joanet de son Verger. Senyor de ses cases de Ca n’Amunt, cavaller de ses Dues Teronges i et seu humild servidor en aqueixa empresa, així que d'aquí poc també em coneixeran pes nom de Mata-dracs.

–Perdona? –Va dir el rei allargant la e.

–Vull dir: vos, vos coneixeran pes nom de Mata-dracs.

–Ara'nam… Jajaja. –Una gran riallota, grotesca i poc refinada va sortir de la boca del rei. La cúria, sense entendre bé de què se'n reia, li féu la comparsa com era costum en aquest reialme.

–Però senyor meu, vos veig un poc menut i esgarriat per presentar-vos amb tan important títol. Com voleu matar s'enemic més ferotge que ha tengut aquest regne may. Si ni tan sols pens que pogueu gontar una espasa amb condicions.

–Jo no en necessit d’espassa! –Va dir en Joanet amb una veu segura com roure de cent anys.

–Posau-me a prova si és lo que cal. Quin és es vostre servent més valent i destre?

–En Lluc de So n’Anamfort. Mem, Lluc fes una passa envant! Rápit, llevau-me de davant aquesta poca cosa que no estic per aquestes dèries.

–Dejaumelo a mi senyor. Aquest andrajós quedarà sin un hueso en el seu cuerpo. –Es pronuncià en Lluc fent servir una llengua que no era ni d'aquí ni d'allà, però que tothom va entendre.

I ja és partit al centre de la sala en Lluc, espasa en mà per desfer en trossets en Joanet que del seu cinturó desembeinà una branca d'olivera de cinc pams de llargada.

–Por favor, almenos treis una ejpasa que al final em farà fins i todo pereza de dejaros com un formatge. –Digué en Lluc amb la mandra d'un ca després d'una bona berenada.

–Venga va, acostat, que una branca d'olivera em basta i em sobra per posar a geure un animalot com tu. –Digué en Joanet, mentre la cara d’en Lluc es posava vermella i les monyeques blanques, just abans de llençar el seu primer, i esperava que únic, cop que hauria de menester, al cos d'en Joanet.

De sobte, però, i amb un moviment de cintura que pareixia tret d'un ball, en Joanet esquivà l'espasada i amb la gràcia d'un ropit en ple vol. Li donà un cop damunt la closca amb la vara d'olivera. Tan sols es va sentir el silenci després que en Lluc de so n’Anamfort quedàs ajagut a terra i sense coneixement ben al mig del saló del tron.

La cort va començar a embogir cridant el nom d'en Joanet i certes expressions massa verdes per ser repetides si no és a l'eufòria d'un esdeveniment com aquell.

–Silenci!!!! –Proclamà el rei que no pareixia massa complagut de no haver endevinat el mestratge d'aquell homenet.

–Ja sou partit a matar el Drac des mil caps. Si vos en desfeis, sa recompensa sirà grossa, però si tornau viu sense haver pogut matar-lo, no n'hi haurà prou de fer s'uastre esbrancat per fugir de sa meva ira. Au, au. Ja sabeu on heu de partir.

I xino xano, però sense enredar-se, en Joanet agafà camí per matar el Drac des mil caps.

I camina caminant, després d’una bona estona se’l va sentir xisclar:

–Sa panxa em sona!, No idò tendré que seguir caminant fins que trobi algo amb lo que enganar sa fam.

Va arribar a l'horitzó dos pics, pujat una muntanya, creuat un riu, travessat tres garrigues i esquivat una zona de cruising molt famosa, quan de sobte, va sentir una oloreta que' el va deixar sense sentit.

–Això que endevín s'està cuinant, satisfarà sa meva panxeta!

I seguint l'aroma va arribar a una caseta. S'hi va atracar i va guaitar per sa finestra, a dins va veure una dona, feia escudelles i era tota sola, i en veure que posava el plat a taula va pensar:

–No és massa enfora, si me dona s'esquena li puc prendre es plat! Pentura es pensa que ni l'ha preparat. Aquesta sí que és bona!

Es va enfilar i en veure el moment va estirar el braç… PIM! PAM! CREC!

Amb sa veu tremolant digué: –Que ha passat, no se què he fet?!

I la dona contestà: –Que què has fet? Me volies robar!

–Però si només sou una dona! –Ella, empipada, va respondre–: Perdona, som una madona empoderada i cinturó negre de karate certificada, calàpot!

I en aquell moment el nostre heroi es va assabentar que l'havia ben fotuda.

–Aquesta tía està ben enfadada ara –va pensar i hi va reflexionar. Ràpidament va saber que havia de pagar pel plat de menjar.

–M'has de perdonar garrida karateca, tenc una fam que m'alsa i ja no sé què me faig. No tenc duros per pagar-te s'escudella però segur que podrem arribar a un bon acord.

–M'agrada que venguis de cara, però saps què? Menjaràs escudella si per derreries menges figa. Fa?

–Mira que encara que de dols no en som gaire jo, no hauràs conegut una menjada com sa meva.

I feta va estar sa barrina.

I menja que te menja, sa panxa se va omplir. Què bona era aquella escudella. I en acabar, menja que te menja, què bona era aquella figa. I no va dir cap mentida, la cuinera en va quedar ben contenta.

–I si no és massa demanar, tu que fas per aquí? No passen gaires cavallers. Es queden pes cruising i se n'entornen.

–Encara que no vos puc negar que qualque dia m’hi he aturat però no més a mirar, jo no som d'aquesta casta de cavallers.

–Ja ho pots ben dir –va dir ella amb un somriure–. Però no m’has contestat encara… no voldràs passar coca, no?

–Pensa! Jo venc perquè som enviat a matar nes Drac des mil caps.

–Fotre! I no ets un poc massa poca cosa tu? –Va dir amb sorna.

–Ai, què poc me coneixes. Aquí on me veus, he mort es Gegant Manolo i et seu homo, el Dimoni Gonei i sa Bruixa Merca Grub.

–Oooh –va dir la cuinera obrint molt els ulls–. M'has tornat a impresionar, aquest m'és bona. Mira idò: Segueix per aquest camí fins arribar sa caseta de na Paca Porrerenca i voltes a la dreta, passes sa casa de ses llums vermeies i voràs un camí petitonet que te durà directament a nes drac.

I camina caminaràs en Joanet es dirigir tot content a matar el drac.

En Joanet va arribar a sa caseta de na Paca Porrerenca. Na Paca era granant sa carrera tota enfeinada.

–Bon dia Paca –va dir en Joanet tot alegre.

–I tu forasté, més que puta forasté de qué me coneixes? Qué vols de yo? No me vendràs a robà s'al·lota, no? Que tots es forastés sou iguals. Fuera, fuera…

–No sé de què me xerrau. Jo som vingut a matà es Drac des mils caps. Aqueixes són formes de rebre un heroe?

–Ah bufa, més que bufa. Te creus homo abastament?

–Dons sí. No m'heu vist lluitar amb s'espasa, vos.

–Mirau que ho sou de beneit, homonei. Esquifit com sou, si només sou pell i ossos. Yo tenc una cosa que vos fará gonyá segur nes drac.

–Oh, que me deis? I què és i com ho vos ho puc comprà?

–No, no, no. No és veu ni es toca, és un dò que vos heu de gonyà. Només heu de lleurar sa rota que tenc dalt d'aquell puig que a yo no me lleu. Jes aqui sa bisti i si, quan la tenguis ben espedregada me tornes a cercar.

–Caaaaa, això ho faig en un no res, no me durá més d'un jornal. –I se'n va cap a la rota amb la bístia.

I és tornat a reclamar el do. I na Paca Porrerenca el fa ficar-se dins la síquia, fins que queda ben empastifat de fang.

–Au idò, ja tens es do. A partir d'ara seràs capàs de satisfer es més vehement desig de qui te toqui.

–I com m'ha de servir això per vèncer es drac? M'has ben enganat –i la va a glapir qui sap si per estamenejar-la perquè tot d'una que la tocà, ella va començà a fer uns ais com si el Torrent Gros anàs ple d'aigua i li haguera de baixar tota pel ben enmig de les cames.

–Ah!, valenta reputa –exclamà en Joanet.

–El do que m'has donat és bo de veres i es veu que tu lo que més desitjaves era una bona estamenejada.

I amb aquestes paraules i amb na Paca ben escalfeïda i arrossegant per terra a les seves espatlles en Joanet continuà el camí cap a la cova del drac.

Mentrestant, al castell el rei no fa més que pujar-se per les parets.

–Ai, ai, ai. No sé que’m passa. Crec que duc el dimoni dins yo. –Se’l sentia gemegar pels passadissos. I tothom preocupat que no sabia què fer, mai havien vist el rei d’aquella manera però sabien que quan s’emprenyava queien orelles i es tallaven mans. S’havia de fer qualque cosa però no sabien què.

–No sé perquè putes tarda tant aquell bámbol ni com m’he deixat emblanquinà. I jo amb aquest mal d’ous. MEM –va pegar un crit que es va sentir per tot palau–. Que no s’ha presentat cap famella?

Tothom feia que no amb el cap.

–Idò haurem de comensar amb mesures drástiques. Vos podeu turnà per parà. Tu! Que vas sempre afeitat. Vine cap aquí.

–I no vos estimau més s’asa?

–Però que dius tros de banc! S’asa? Per qui m’has pres? Per mun para? Para aquí o ten duràs cent llandaradas. Venga, que ja no mi veig.

I se’l va barrinar fent-se una clenxa damunt la seva esquena.

Tocaven les deu i mitja quan en Joanet arribà a l'entrada de la cova, s'aturà un segon per agafar aire i coratge. En Joanet era brau i valent, però sabia que no era qualsevol cosa l'escomesa que tenia al davant.

–Au idò, tampoc he arribat fins aquí per passar un minut de pena. –S'espavilà un poc donant-se uns copets al rostre.

–Ja som aquí drac!!! Fes-te de veure que tampoc tenc tot lo dia per fer-te s'escabetxina.

–Qui és que m'emprenya hora de berenar? Vatua-amb-el-món que te faré servir d'escuradents per treure'm ses restes d'aquesta vedeia que m'ha quedat enganxada nets extremers.

–Som en Joanet de son Verger, senyor de ses cases de Ca n'Amunt, cavaller de ses Dues teronges i ben aviat en Joanet Mata-dracs.

–Bfffffff –va esbufegar el drac, amb les fesomies d'estar més avorrit que na Pixedis, la de Can Pastanaga, esperant que el seu home li fes un parell de moixonades.

–Qué putes vols?

–Qué putes vols tu, diria jo?

–Res, tenc tot lo que voldria i més. Som es Drac des mil caps, qué te pensaves tu homonel·lo?

–Venga va. Tothom té alguna insatisfacció, inclús es Drac des mil caps. I si te digués que te puc concedir lo que més desitges només tocar-te?

–Ah, maleït, vols dir que na Paca t'ha donat es do des desitjos. Mala puta cordonera, fa una eternitat que li reclam que m'ho doni a jo. Ha rebutjat totes ses coses que li he oferit per baratar, i l'hi ha concedit a un ciutadá com tu?

–Idò sí, tal com ho dius és com ha passat i tal com ha passat és lo que dius.

–Ara pens però –va dir el drac– que si no som errat, en tocar-me em concediries el do de na Paca. Amb que vols que t'ho barat?

–Doooooncs –en Joanet es va fer el ronsero–, jo venia a capolar-te i endur-me’n es duros.

–Es meu tresò? Amb lo que m'ha costat aconseguir-ho? Que ets beneit?

–Mira, jo te don es do i a canvi, me'n duc sa mitat des tresò i te deix amb vida. Això sí, t'hauràs de fer es mort. Feim barrina?

–Si m'ho poses així, com me puc negar? –I el drac, fent un moviment ràpid va trepitjar en Joanet, que badava, amb tanta força que el sostre semblava que havia de passar per ull–. Cagondena de bossots. Mira com t'he tocat i me n'he desfet de tu, tros de banc, borinot, coonsllarcs.

Ai però, en Joanet que semblava un saltimbanqui, pegà un bot amb tal agilitat que només l'haguessin pogut finar d'haver tengut mil i un caps. Bot cap aquí que pega en Joanet, bot cap allà que pega en Joanet i quan el drac de segur es pensava que l'havia esclafat. Nyec. El va punyir amb l'espasa.

–Ai, ai, ai –va fer el drac–. Qué m'has fet tarambana? Ai ai ai –feia espants i més espants–. Me sent morí. Recoranta putes. No te pegaria un llamp, no.

–Au, va. Que no és per tant. Qué estás fet de mel-i-sucre tu ara?

–Ai, som mort. Som mort. Amb tot lo que me queda per fer, que som un jovenel·lo jo.

En Joan, es preparà per matar-lo però en el darrer moment va dubtar.

–Ai, ai, ai. No em matis. Agafa tots es duros que he anat gordant aquets anys i parteix que no vull murí encara.

En Joanet va baixar l'espasa, se’l va mirar una estona i va dir:

–Encara som a temps de fer sa barrina.

–Fet, sí, sí, sí… ai, ai, ai… però no me matis.

En Joanet va tocar el drac per donar-li allò que més desitjava. Li va agafar una escata de la cama, ben grossa i varen quedar en que s'hauria d'amagar i fer-se el mort des d'ençà. Ara només quedava enganar el rei.

I camina caminaràs, en Joanet cap el castell se'n anà.

Desfà es camí i torna a passar per ca na Paca Porrerenca que el saludà amb entusiasme ja des de lluny. Amb els ulls girats en Joanet li crida:

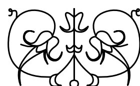
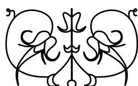
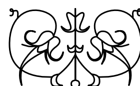
–Caaa, no en fassis compta que no me pens ni acostá a tu. –I ignorant els crits gira cos pel revolt del camí.

Que pensava el nostre heroi mentre caminava cap cal rei, vos demanareu? Idò no ho tenim molt clar:

–Ja tenc es tresò des drac, no hi he de fer res jo nes castell. I si me'n vaig cap es moi i puix al primer vaixell vagi on vagi?

I en aquestes està quan arriba dalt del coll de s'Argamassa i el que hi veu el deixa ben estirat. L'olor de socarrim que venia sentit des de feia una estona l'hauria d'haver avisat, però com que és ben pardal ni li havia fet cas. On abans hi havia ciutat ara hi ha pedres ennegrides i tots el arbres del costat semblen mistos escapçats. I el veu dalt del campanar mort de riure. El drac! I se comença a demanar quin ha estat el do concedit… En Joanet que avui no se sent gaire heroi, arranca a córrer cames ajudau-me i encara ho deu fer. Qui no té cap ha de tenir cames o matar al drac quan hi és a temps. I si no me creus, podeu anar-hi, que encara se sent sa pudor a cremat.

Acabada d'escriure a Llubí, el 30 de Maig del 1821

Lost in Translation

TRADUCCIONS DE PERDUTS

Community

*Què em passa de dolent si ho trob sexi?

Sèrie: Osmosis

Un toubib...

Una médica...

Il m'a expliqué.

She told me.

*Un metge... ell m'ho ha explicat

NOTISIÓN!

El titulars destacats del mes:

ESPORTS: Un futbolista d'un equip masculí: «Beníamo a ganá pero bué»

CULTURA: Jerry Gerano, ballarí contemporani, filòsof, barber i picapedrer ha acabat la seva darrera obra conceptual: *El tocho y el chocho.*

INTERNACIONAL: «A Madriz la dreta ha fet cosa, l'extrema dreta s'abstendrà.»

NACIONAL: «Madriz, l'esquerra ha dit coses, sentim l'extrema dreta que ho comenta.»

LOCAL: «Què passa amb Madriz? La dreta ens ho explica.»

Horòscop juny

Àries: No hi haurà canvis significatius el proper mes. Comença a pensar si vols anar a nedar, no et queda gaire. Doblers: jo no em preocuparia. Amor: No crec que torni, tampoc te capfiquis.

Taure: Mes de canvis en la feina, no et tornaran a telefonar. En els negocis no t'escoltis ningú: aquest invent que has fet serà un èxit però mira que no existesqui ja, rar em semblaria. En l'amor, no li donis voltes segur que no l'importarà quan te conegui sense mascareta.

Bessons: No passis ànsia, aquest mes no serà el millor que tendràs. Les coses, de vegades, són així. Qui pensaves que voldria ser la teva parella te llevarà el lloc de feina i per mi que ja t'ha buidat el compte.

Cranc: No em facis massa cas però diria que 1234 no és la millor contrasenya. Quan ho sàpiguen a la feina, no et deixis dur pels nervis. Tampoc era tan bona. En l'amor… no tan bé com la feina.

Lleó: Probablement voldràs provar coses noves amb la parella. És una bona època per fer-ho, comença per demanar com se diu i què vol fer. No crec que el celler sigui el millor lloc per tenir a ningú. Amb la feina, com t'ho diria, no t'hi volen. De fet mai t'han pagat. Juga a la loteria.

Verge: Potser el teu millor mes. Si no miram la feina i l'amor. De doblers aniràs un poc així, així. No passis ànsia i mira la vida amb bona cara i fes activitats gratuïtes.

Balança: Tenint en compte com tens Mart aquest mes, jo no faria plans ni cap decisió important. La situació és millor amb la lluna en la tercera casa, les coses com són. I ja saps què significa això. Exacte. Alerta amb taure.

Escorpió: Serà la darrera vegada que em tractes així, que et quedi clar. Di-li a ta germana que lo de les cames és cosa des mal de ojo que li he enviat amb els matons aquells… Ja tornarà a fer sa pardala ja. A buen entenedor poques paraules basten.

Sagitari: Torna'm-hi torna-hi, és just que paguis les despeses ja que és culpa teva com està tot. Però ah, ella es fa la ofesa perquè una diu no sé què i l'altra que no sé quantos. Doncs molt bé, aquí ho tens. Pam, en toda la boca. Després t'estranyarà que vagin dient por ahí lo que diuen, que és que tens una barra que no sé com passes per ses portes. A cagar, ja.

Capricorn: Atenció a juny, serà un mes especial tot ple d'oportunitats. Amb els veïnats nous que s'han mudat, alerta. No voldràs tenir problemes que després tot se sap. Tu, com si fossis una bona persona. Ah, i no tornis a deixar el fems davant el portal de devora.

Aquari: Si et cuides un poquet, aquest mes serà ideal per fer coses que no havies fet abans, paga el impostos que te vigilen, neteja darrera els grifons i deixa de posar barrals d'aigua al portal: no serveix de res. En l'amor, pse, podria ser que tardés un poc més en arribar. Cuida't.

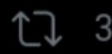
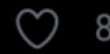
Peixos: Veig que cada mes estàs amb més tensió. Mira de fer-t'ho mirar que faràs un tro. Alerta amb la sal i no gastis massa, veig que la feina no te durarà tant com la parella. En l'amor, s'envà. Ja t'ho ha dit un parell de pics però sembla que no te n'adones. S'envà!

Manolo er Sexy @JotManoloErDerBombo · 3h

Quiero desir a todol tuiter que me caso con la @neusvisente cuando me conteste. Wapa!

 4 3 8

Neus Vicente
@neusvisente

En resposta a @JotManoloErDerBombo

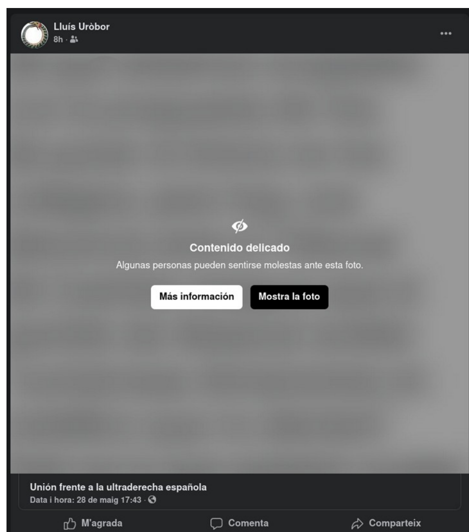
Manolo, això és una gestoria, eh?

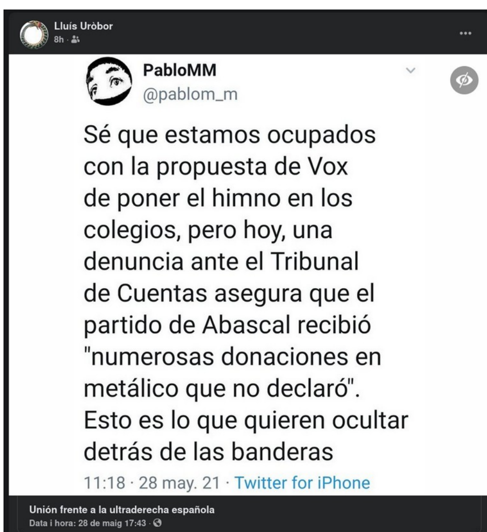
8:32 P.M. · 11 de maig de 2021 · Tuiter Web App

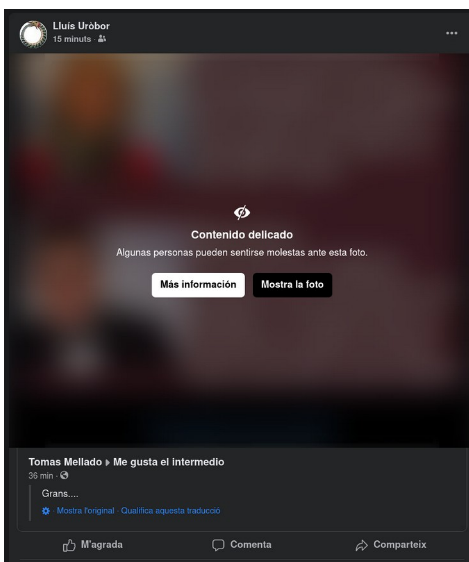

Ses Salines

CENSURA RARA

SETSO EN PORRERAS

Uepa. ¿Cómo anamos?

Yo torno a ser aquí. Un miga empipado, no os lo voy a amagar. Me he asabentado que no se harán puses Serebros y no me puedo avenir. Cristo en pelo, ¿hara? Que comensamos con el estío, y que arriban las tsuecas, que meamos, a yo me agradan más las nuestras, he de desir peró que tampoco mos hemos de posar etsquisitos, meamos si mos entenemos. Que fará ya más de un año que no sortimos ni bochamos peró y es malo de aguantar esto. Si hemos de ser sinseros.

Que hara que ariban las estranqueras desía (veis que me haséis perder el coneco) y que vos podria etsplicar si berrino por aquí, o si berrino por suyá; vienen y me disen que lo hauré de haser en otro puesto. Meamos, ¿pero esto qué és? Y que duga un año tancado no es lo más peor, que están por cridarme del Aguacate Felís para que venga a haser faena. Recuarenta putas, hara que me estaba acostumando a haser y deshaser cuando yo volía. Que hago sábado cuando me hase falta y que dugo sin haber de charrar amb un cabesa de haba tanto que no me enrecuerdo cuando fué la darrera vegada.

Ameamos si me hauré de abrir un bloc de esos que hasen servir los cóvenes, o un poscas. Mara mía, hará que no me pongo devante una cámara desde la sinta aquella del fontanero ¿o era fustero? Me ha ido de la cabesa ya, mira si hase años.

Bueno, no sé qué vos he de contar yo. Para ser sinsero, no me topado con ninguno, ni ninguna. Que yo hasta que me cheringuen no pensava sortir, bueno una miga sí, però de amagado. No lo amolléis por ahí, eh? Que si no, se asabientan y me hasen la piel. Res que no hay refletsión. Que no hagáis el cojón y que quien día pasa, año empeñe.

En Tòfol

L'ENFORMÀTICA

per JCS

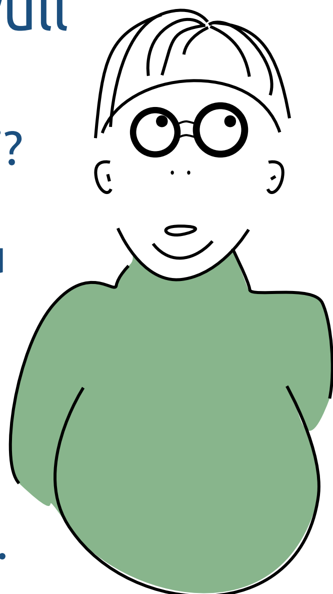
... i me diu que si ho vull he de ❗

Eh? Perdona. Mira que són pesats. Ara m'envíen un missatge que diu: No obris emails que venguin de no sé què que són virus.

Bé, res que si ho vull he de signar un ❗

Però què fan avui? Ara que si mira una foto des meu ca amb diarrea. A tu te sembla normal?

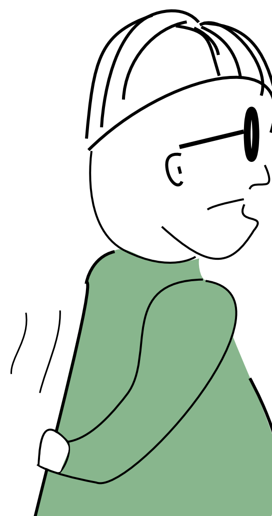
❗ No si hauré de posar-ho en silenci... Joé però què diu aquest? Serà barrut!

Doncs, tu saps on s'ha de signar? ❗❗

Ha ha ha... quin ca més guapo! Segur que l'has vist...

Però conta tu, no me contes res ❗

I ara què? Quan els hi pega...

D’ON VENIM: Pla*n* B

PLAN B

ARA TAMBÉ A BARCELONA

Número 21. Any II
Gratis.

NOV - DES

Feim 2 anys! Salut.

El que ens diuen de Plan B:

"¿Pero son gays, o no?" (Molta de gent.)

www.planbmallorca.com | info@planbmallorca.com

MOLTS D'ANYS

Portada del mes anterior:
Pene: 38%
Sobrassada: 49%
Què fa?: 13%

VOTACIÓ

El resultat pel número Cerebreco -2 queda així:

2% Pene

Mistress Perenque. Bonus

Comprau Cerebreco en paper

A Lulu: https://bit.ly/cerebreco-12